

Jen před pár dny Kate přemítala, co má koupit matce k Vánocům. Nemohla tušit, že namísto výběru dárku jí bude obstarávat rakev. Mlčky a otupěle seděla, zatímco nosiči s rakví pomalu postupovali ke dveřím zaplněného kostela. Otočila se, protože zaznamenala náhlý pohyb. A tehdy ji zahlédla. Blaire dorazila. Opravdu dorazila! Rázem jako by Katina matka neležela v rakvi a nebyla obětí brutální vraždy. V hlavě se jí vynořil úplně jiný obrázek – rozesmáté matce vlají vlasy ve větru, bere za ruku Blaire a Kate a všechny tři utíkají přes horký písek do oceánu.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal Simon. Kate na svém lokti vnímala manželovu dlaň.

Když se pokusila promluvit, přemohly ji emoce, a tak jen přikývla a zauvažovala, jestli viděl Blaire i Simon.

Po bohoslužbě se dlouhé procesí aut přesouvalo na hřbitov snad hodiny, takže Kate nepřekvapilo, že jakmile všichni dorazili, lemovala auta celý hřbitov. Kate, její otec a Simon se posadili, zatímco ostatní truchlící pomalu zaplňovali prostor kolem hrobu. Navzdory jasné obloze poletovalo vzduchem pár sněhových vloček, předzvěst následujících zimních dní. Kate zpoza tmavých brýlí pátrala ve tvářích a dumala, zda je mezi přítomnými i vrah. Stáli tu cizí lidé – cizí alespoň pro ni – i staří přátelé, které léta neviděla. Jak tak pátrala v davu, spočinula pohledem na vysokém muži a drobounké bělovlasé ženě vedle něj. Jakeovi rodiče. Neviděla je od jeho pohřbu, který byl až do dneška nejhorším dnem jejího života. Ve tvářích měli kamenný výraz a hleděli přímo před sebe. Zatařala pěsti, odmítala se znovu poddat bolesti a pocitům viny. Zoufale si ale přála, aby si

mohla s Jakem promluvit, vyplakat se na jeho rameni, v jeho objetí.

Obřad na hřbitově byl naštěstí pozhnaně krátký. Když spouštěli rakev do hrobu, Katin otec, Harrison, jen nehnutě stál a zíral na to. Kate mu stiskla dlaň, ale otec ještě chvilku s nečitelným výrazem hleděl do jámy. Najednou vypadal mnohem starší než na osmašedesát let, hluboké vrásky kolem úst se zdály nápadnější. Kate rázem přemohl žal a musela se opřít o jednu ze skládacích židlí, aby se neskácela.

Lilyina smrt zanechá v jejich životech neskutečné prázdno. Byla pevným středem, okolo něhož se rodina točila, organizátorkou Harrisonova života. Zajišťovala a řídila jejich nabitý společenský kalendář. Byla to elegantní žena, výsledek ohromného bohatství Evansovy rodiny, a od dětství ji učili, že jmění ji zavazuje splácet dluh komunitě. Lily zasedala v několika dobročinných výborech a řídila vlastní charitativní organizaci – Evans-Michaelsovu rodinnou nadaci, která udělovala granty organizacím pomáhajícím obětem domácího násilí a zneužívaným dětem. Kate léta sledovala, jak matka předsedá výboru, neúnavně shromažďuje peníze, a dokonce osobně pomáhá ženám, které se dostaly do azylového domu. A přesto Lily vždycky byla k dispozici i jí. Jistě, měla chuťvy, ale Lily ji každý večer ukládala do postele, nikdy si nenechala ujít žádnou školní akci, utírala jí slzy a oslavovala s ní všechny úspěchy. Být Lilyinou dcerou působilo v jistém smyslu až děsivě – zdálo se, že dělá všechno sama s neuvěřitelnou grácií a lehkostí. Uvnitř ji však poháněla cílevědomá síla a Kate si někdy představovala, jak matka za dveřmi ložnice konečně povolí vzpřímený postoj a uvolní své dokonalé chování. Slíbila si, že jestli někdy bude mít děti, stane se jim podobnou matkou.

Kate se do otce zavěsila a vedla ho pryč od baldachýnu, kde se v chladném vzduchu vznášela příliš silná vůně skleníkových růží a lilí. Se Simonem po druhém boku zamířila k čekající limuzíně. S úlevou vklouzla do polstrované temnoty auta a vyhlédla z okénka. Zatajila dech, když si všimla Blaire stojící osamoceně se sepjatýma rukama. Musela se ovládat, aby okénko nestáhla a nezavolala na ni. Nemluvily spolu už patnáct let, ale při pouhém pohledu na ni měla pocit, jako by se rozešly včera.